

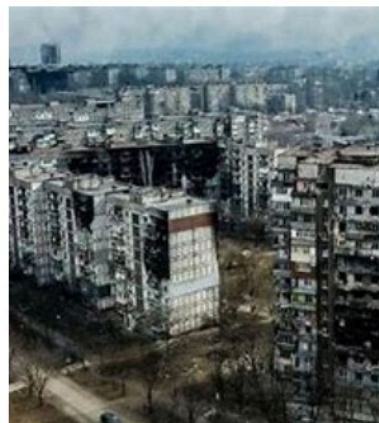
21 березня за організації Muzeum Przyrody i Techniki w Starachowicach за підтримки WATCH DOCS при патронаті Генеральне консульство України в Кракові відбувся показ документального фільму "20 днів у Маріуполі"

"Я хотів би мати змогу обміняти Оскара на те, щоб росія ніколи не нападала на Україну, ніколи не окупувала наші міста. Я віддав би

все це визнання за те, щоб росіяни не вбивали десятки тисяч моїх співгромадян з України. Я б віддав це, щоб вони звільнили всіх заручників, солдатів, які захищали нашу землю, цивільних, які в їхніх тюрмах", — режисер фільму Мстислав Чернов.

20 днів у Маріуполі. Я боялася дивитися його і боялася не того, що я побачу на екрані смерть, трупи, руйнування. Найбільший страх полягав у тому, що цей фільм поверне мене в перші дні повномасштабного вторгнення. Певно, це про те, коли ми біжимо від спогадів, від усвідомлення того, що з нами сталося тоді і що відбувається зараз. Деякі з документальних кадрів бачила раніше в новинах. Але від початку до кінця побачити цю історію, як це все відбувалося — то інше.

Світ, «який втомився спостерігати за дворічною війною» має знову відкрити очі на події в нашій країні. І не розмитим зором подивитись на ніжку мертвої дитини, яку вбила російська ракета. На очманілого від розпачу тата підлітка, який ще півгодини тому грав у футбол, і вже ніколи не заговорить після ракетного удару та помре в реанімації. Тато говорить з ним через біле простирадло, заплямоване кров'ю. Вагітна жінка на ношах, яка тримається за живіт і помре через розтروщений таз, як і її ненародженна дитина. Ці кадри — жорстокі. І ніколи не зітруться з пам'яті, якщо побачиш їх бодай раз. Як і не забудеш голосів людей, в сім'ї яких завітала війна та смерть. Жахіття продовжується нині, часом із нечуваною жорстокістю. Щоб через історії випадкових, але таких реальних людей інші люди, — цілком задоволені своїм життям, буквально шкірою відчували, що може коїтись там, куди щодня і щотижня летять гради, ракети, ударні БПЛА. І як в цьому виживають або ні пересічні українці. У Маріуполі загинуло більше 200 тис. мирного населення.

З фільму люди виходили мовчки. Емоції, переживання, переосмислення, поєднання реального режиття тут і зараз з кардами фільму. Влучно підвів глядачів до висвітленої теми історик, директор мезую Павел Колодейський. Власним досвідом поділився волонтер Ярослав Цішек ... Про збори на дрони у місті Оксана Половюк.

Важливо говорити, кричати на весь світ, щоб він нас чув. Про

історії людей, про військові злочини, про загибелі дорослих та дітей. Постійно говорити...